

Otrokova molitev.

Blagoslovi, Oče večni,
 Delo moje pridnosti!
 V Tvojo slavo, svojo srečo
 Naj obračam mlade dni!

Čednosti mi v sree vsajaj,
 Váruh bodi vedno moj!
 Pridno hočem se učiti,
 Bom otrok poslušen Tvoj.

Daj, da rastem vsa v modrosti,
 Greha čuvam se skrbno,
 Po vseh potih naj me vodi
 Tvoje milostno okó.

A. Praprotnik.

Bolna Minka.

Minka moja je zboléla:
 Prej glasno je vedno péla,
 Skakala ob mēni živo,
 Klicala mi nagajivo:
 „Zlato solnčee mi sveti,
 V vrtu čujem ptičke peti,
 V grēdi mnoga cvetka ráse —
 Záte berem jih in záse.
 Kamor se okó obrne,
 Lepši kras se mi odgrne —
 Reci, da ni vzpomlad zlata
 Sreče, rádoti bogata!“

Ali ko je zima s snégom
 Nad dolino in nad brégom
 Vse življenje lepo vzela —
 Minka moja je zboléla!
 K peči gorki vedno séda,
 Žalostno v obraz mi gléda,
 Pesencam srebrnim grlo
 Njé se tudi je zaprlo.
 Od strani jo pogledujem,
 Radoveden povprašujem:
 „Réci, réci, Minka moja,
 Kakšna je bolezen tvoja?
 Po zdravnika smo poslali,
 Njemu v skrb te bomo dali,
 Da te on v bolezní teši
 In prizgodnje smrti reši.“

Ali bolna Minka pravi:
 „Méne nihče ne ozdravi,
 Ker sree mi je zbolélo,
 Ki je bilo prej vesélo,
 Dókler v zlati je vzpomládi
 Rádost pilo na livadi,
 Slušala sam lépo petje,
 Trgala dehteče cvetje —
 Ali zdaj ni čuti pétja
 In nikjer ni najti cvétja.
 Kaj pošiljaš po zdravnika,
 Ta bolést je prevelika —
 Minka ti ob smrti pravi:
 Njé nikdó več ne ozdravi,
 Ker sree ji je zbolélo,
 Ki je bilo prej vesélo.“

Glávico privzdignem njéno
 In poljubim jo iskreno,
 Ter v tolažbo, to sevéda,
 Taka moja je beséda:
 „Le ne jokaj, Minka moja,
 Huda ni bolezen tvoja!
 Ko vzpomládno solnce sine,
 Tákrat ti gotovo mine.
 Rože bodo spet cvetéle,
 Ptice pesni svoje péle —
 Tákrat, ko nekda j živéti,
 Spet prijetno bo na svéti.“